

[Poul Møller.]

slag, som regeringen har fremsat om bunden opsparing. Det er noget, man kan tage og føle på og regne ud hvad man skal betale, med øjeblikkelig virkning. Men det forekommer mig, at forslaget næsten er at betragte som en straffeaktion mod oppositionen, fordi vi har krævet aftalen overholdt. Det vil, som jeg har nævnt, forflygtige de positive virkninger, vi var enige om, af skatteomlægningen, hvorved vi skulle flytte beskatningen fra indkomst og arbejde over til forbrug. Der bliver ikke nogen lettelse, heller ikke nogen relativ lettelse, for indkomst og arbejde herved, og det gør lettelsen i sambeskatningen illusorisk.

Jeg ved naturligtvis, at statsministeren vil vende tilbage til betragtningen om, at den bundne opsparing er et lån, og at det kommer tilbage, men jeg vil anføre, at der er ikke knyttet nogen form for værdifasthed til disse lån. Skrider inflationen videre frem, betaler staten dårligere penge tilbage, end den nu låner hos borgerne, og som jeg allerede har nævnt, når lånet skal betales tilbage, må borgerne selv i skatter betale beløbet én gang til.

Regeringen har endvidere stillet forslag om en forhøjelse af folkepensionsbidraget med $\frac{1}{2}$ pct. Det konservative folkeparti er under den kommende udvalgsbehandling villig til at se nærmere derpå. For os er det imidlertid vigtigt, at folkepensionsbidraget ikke forhøjes, før det er slået fast og før der er opnået enighed om, hvornår den fulde folkepension kan gennemføres for alle i overensstemmelse med den foreliggende kommissionsindstilling. Kan vi enes om datoen herfor, er vi villige til at samle en fond op i det kommende par år, der kan bidrage til overgangsfinansiering af den fulde folkepension, og vi er under denne forudsætning også villige til at gå videre end regeringen, f. eks. med en forhøjelse af folkepensionsbidraget med den procent, som kommissionen har foreslået. Vi indtager denne holdning, fordi visheden om, at den fulde folkepension gennemføres fra en bestemt dato og på en bestemt måde, straks vil kunne medvirke til at forøge den private aldersopsparing ganske betydeligt. Hvis man frygter, at den private købekraft skal blive for høj, må den lige vej være at nå frem til foranstaltninger,

som gør opsparingen skattefri, forbrugsafkaldet skattefrit, og det kommer næppe bag på regeringen, at vi ønsker dette spørgsmål drøftet ved behandlingen af helhedsløsningen. Det er den eneste mulighed, vi har for at få en lavere rente, som kan holde, uden at vi samtidig fremkalder en efterspørgsel efter arbejdskraft, som ikke kan honoreres under den fulde beskæftigelse.

Regeringen har bebudet, at den vil til-lade en privat lånoptagning i udlandet i videre udstrækning end tidligere. Ved bedømmelsen af dette spørgsmål er der grund til at erindre, at denne kapitaltilførsel udefra indtil for få måneder siden var noget, vi var på vagt over for i fællesskab. Da var det således, at regeringen fremsatte forslag og tanker, der skulle mildne risikoen for at få for meget fremmed kapital ind i landet. Nu vil man gå den modsatte vej, formentlig fordi markedsforhandlingerne er brudt sammen, men ved bedømmelsen af spørgsmålet er der yderligere grund til at erindre, at der gennem de sidste år af det offentlige er foretaget en meget betydelig lånoptagning i udlandet. Dette har ikke hjulpet på vor økonomi eller på vort renteniveau, og en yderligere forværring vil efter det konservative folkepartis opfattelse meget let kunne blive resultatet ved en fortsat lånoptagning i udlandet.

Tænker man økonomisk, bør man altid først tænke på den faktor, der er størst knaphed på, ellers vil man aldrig nå at gøre andet end fortræd med sine gode viljer. I vort lands økonomi er der størst knaphed på arbejdskraft. Føres der fremmede kapitaler til landet, så er det disse kapitalers formål at bidrage til igangsætning, d. v. s. de skal søge arbejdskraft ud over den, der i forvejen er beskæftiget, men da en sådan arbejdskraft ikke findes, bliver resultatet, at man konkurrerer om den i forvejen værende og beskæftigede arbejdskraft. Derved forstyrres balancen yderligere, inflationen får et nyt og et kraftigere ryk, boligbyggeriet bliver dyrere som alt andet byggeri, det offentlige byggeri bliver dyrere, medmindre der svares med nye pengepolitiske restriktioner som f. eks. kassebindingsreguleringer, som rygterne længe har svirret om.

Jeg beder regeringen nøje overveje disse betragtninger. Giver den mig ret, må den samtidig erkende, at den eneste vej til en